

Pernille Sams (KF):

Den konservative folketingsgruppe er enig i, at der er behov for at forbedre mulighederne for inddrivelse af restancer såvel for offentlige som for private tilgodehavender i øvrigt, men vi er ikke enige i, at dette er måden, det skal gøres på.

For det første medfører forslaget en favorisering af en enkelt kreditor på bekostning af alle andre, hvilket virker urimeligt. Jeg kan godt se SF's argumenter for, at der er tale om betrodde penge, som slet ikke tilkommer virksomheden og derfor skulle have en særstilling i konkursmassen, men det ændrer ikke vores holdning til sagen. Vi mener, det vil være urimeligt over for de øvrige kreditorer, og vi er godt tilfredse med konkurslovens nuværende overordnede princip om ligelig fordeling.

Vi kan heller ikke se, hvorfor det offentlige skal stilles bedre end andre for så vidt angår sikkerhedsstillelsen, og endelig mener vi, det vil være kritisabelt at udpege Told- og Skattestyrelsen som midlertidig bobestyrer eller kurator, al den stund Told- og Skattestyrelsen selv er part i sagen. Det er jo generelt vigtigt, at det er et uvildigt bostyre, som varetager alle kreditorernes interesser.

I øvrigt ser Det Konservative Folkeparti frem til regeringens bebudede udspil om at forbedre mulighederne for inddrivelse af restancer, da vi mener, at de stadig stigende restancer er et alvorligt problem, som kræver forbedrede inddrivelsesmuligheder.

Svend Aage Jensby (V):

Venstre kan ikke gå ind for det foreliggende lovforslag, og jeg skal fremhæve nogle af grunden dertil.

Jeg mener for det første, at når det i forslagets punkt 1, nr.2, fremhæves, at reglerne kun skal gælde, når skyldneren er et aktie- eller anpartsselskab, kan man rejse spørgsmålet: Hvorfor lige netop kun, hvis det er et aktie- eller anpartsselskab og ikke enhver anden skyldner, der er tale om? Jeg tror, jeg forstår tankegangen bag forslaget; men jeg vil minde om, at hvis der er tale om hovedaktionærselskaber eller hovedanpartsselskaber, om jeg må sige det på den måde, kan man jo efterfølgende både erstatningsretligt og strafferetligt forfølge de personer, som unddrager det offentlige disse A-skatter og momsbeløb. Der findes en række domme

om at pålægge sådanne personer erstatningspligt efterfølgende. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at jeg mener, at det kan give anledning til betydelig tvivl, når der i § 1, nr. 3, anvendes udtrykket »hovedsagelig vedrører told- og skattemyndighederne«, altså at konkursbegæringen udelukkende eller hovedsagelig skyldes told- og skattemyndighedernes fordringer. Jeg er ikke i stand til at afvise, at der kan blive betydelige afgrænsningsvanskeligheder med det.

Og så synes jeg, som det er fremhævet både af justitsministeren og fru Pernille Sams, at det forekommer ganske besynderligt, at man skulle vælge Told- og Skattestyrelsen som kurator. Ud over de grunde, der er nævnt for at gå imod dette forslag, vil jeg nævne, at med al respekt for told- og skattemyndighederne tvivler jeg på, at de vil være de rette og de bedst egnede til at afvikle de aktiver, der vil være i ethvert konkursbo. Det mener jeg virkelig man må lade sagkundskaben, dvs. advokater og revisorer, stå for.

Tom Behnke (FP):

Dette forslag er udtryk for den største nedvurdering af privat initiativ og den private ejendomsret, hvilket naturligvis ikke er uventet, da forslaget kommer fra SF.

De socialistiske regimer i Øst har spillet falit. Det samme gør sig gældende for socialisterne i Danmark, men de kan dog ikke løsrive sig fra drømmebilledet af den mægtige stat, der totalt undertrykker den enkeltes frihed. Forskellen er blot, at socialisterne i Danmark ikke prøver at dække sig ind under falsk glasnost og lignende, og det er trods alt en fordel, at vi får socialisternes sande ansigt at se.

Sagen er jo, at staten nok skal overleve, selv om den skulle lide nogle tab hist og her, hvori- mod den private kreditor, som ofte er et lille firma, i mange tilfælde vil komme til at lide samme konkursdød, hvis det ikke får sit tilgodehavende. Det generer selvfølgelig ikke vore kære socialister, for så har staten jo igen en mulighed for at gå ind og være kurator og få den største andel af konkursprovenuet, og sådan kan man fortsætte i det teoretisk uendelige, indtil man til sidst kun har alt for få af vores overskudsgivende virksomheder tilbage.

Selv SF må efterhånden have set i øjnene, at det ikke er alle de offentligt ansatte, der holder